Ч. 120 Второк 31 мая (12 червня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Клопоти Европи з рівновагою в Африці.

Ледви що якось удало ся верховодячим політикам і диплиматам завести рівновагу інтересів в Еропі, рівновагу, котра, як то видимо майже що хвиля, єсть дуже хитка і непевна, як вже вирінула на верх і справа рівноваги в Африці, рівноваги, дуже небезпечної, бо скоро би лиш Африка вийшла з неї, то можна майже на певно сказати, що й Европа стратить свою рівновагу. А на таке вже мабуть заносить ся, бо француский міністер справ заграничних, Ґаното, заявив оногди в палаті послів не двозначно, що Франция буде рішучо боронити своїх прав в Африці і знайде на то способи. А що Франция виступила рівночасно і в обороні інтересів Туреччини, то й нема сумніву, що по єї стороні знайде ся і без того їй прихильна Росия. О що-ж пішло? Що нарушило рівновагу в Африці?

Як вже звістно, старають ся майже всі більші приморскі держави европейскі з виїмкою хиба Австро-Угорщини та Россиї придбати собі значні посілости в Африці. Недавно тому поділили они формально Африку поміж себе і установили там границї свого круга діланя і свого впливу. Анґлія як всюди, так і тут старала ся загорнути для себе найбільшу часть. Крім многих инших посілостий забрала она для себе також величезні обшари в середній Африці над озерами Вікториа Ніянса і Таґаніка, де зійшла ся з кругом діланя німецких кольоній і державии Конґо, стоячої під протекторатом Бельгії. Не конець на тім. Анґлія забравши Єгипет в 1882 р. забагла ще загорнути під свою власть ті краї в Судані над горішним Нілем, що належали давнїйше до Єгипту, а головно Вадалай, в котрім через многі літа був єгипетским ґубернатором звістний Емін-паша. Коли недавно тому теперішний віцекороль Єгипту хотів вислати войско, щоби утрачені краї в Судані назад прилучити до Єгипту, Анґлія тому спротивилась, але тихцем сама їх забрала. На сю подію мало хто звертав увагу в Европі. Аж коли Анґлія стала розпоряджати тими краями, як своїми, виступили против того і державии европейскі, а головно відозвала ся головно Франция. А річ була така:

В маю сего року відступила Анґлія державі Конґо „в аренду“ обшар землї, котрий займає 400.000 квадратових кільометрів і єсть триняйцять разів більший як ціла Бельґія. Має то бути край дуже богатий в збіже, кавчук, бавовну і кавну; повно в нім всілякої худоби, слонів і струсів. Угоду з державою Конґо оперто на слїдуючих услівях: Анґлія віддає державі Конґо „в аренду“ край на захід від Нїлю, означений лїнією від міста Магаґі над західнім берегом озера Альберта, котра іде ділом водним ріки Конґо аж до 25 полуденника, а тим просто в гору аж до 10 степеня північної ширини, а з відси аж недалеко до Фашоди над Нїлем. Та аренда має тревати доти, доки в Бельґії панує король Леопольд, а навіть і по тім, доки держава Конґо буде независлою, або яко бельґійска кольонія буде стояти під верховною властию бельґійскою короля і єго наслідників. За то Конґо відступає Анґлії так само „в аренду“ 25 кільометрів широкий кусень землї, що тягне ся від північного кінця озера Танґаніка аж до полудневого кінця озера Аліберт. Та аренда має так само доти тревати, доки й повисша. Король Леопольд II. має зобовязати ся, що він в тих краях, які бере в аренду, не переймає на себе ніяких прав політичних, анї не буде о то старати ся. Так само не переймає і Анґлія ніяких прав політичних і не буде о то старати ся що-до згаданого краю широкого на 25 кільометрів. Держава Конґо позволить виставити Анґлії через свою область лїнію телеграфічну, котра би сполучала анґлійскі посілости в полудневій Африці з посілостями над Нїлем. Ту лїнію телеграфічну може також будувати яке товариство, котрому анґлійске правительство дасть на то концесию.

Та угода Анґлії з державою Конґо, взглядно з Бельґією, викликала в Европі загальну сензацию. Анґлія відступила Бельґії „в аренду“ значну часть країв, що фактично належали до Єгипту, а позаяк Єгипет все ще не перестав належати під верховну власть Туреччини, то она нарушила тим і права Туреччини. Султан турецкий довідавшись о тім, зараз запротестував против сеї угоди через свого посла в Лондонї. Але так само запротестувала против сеї угоди і Німеччина, бо після угоди межи Німеччиною а державою Конґо з 1884 р., не має ся держава права зміняти своїх границь без згоди Німеччини. Найенерґічнїйше запротестувала Франция вказуючи на то, що тою угодою нарушено взагалї межинародне право, нарушено права Туреччини, нарушено також і права Франциї. Міністер Ґатоно сказав: Ми будемо холоднокровно але кріпко боронити наше становище; маємо до того волю і знайдемо средства. І так вже не маємо спокою. Аґенти держави Конґо переходять на француску область і закладають там свої

---

3)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Голуб тратив вже очевидно послїдні сили. Чіпав ся вже виставочих примурків катедри, при фасадї[1]) котрої стоїть з боку чотирогранна висока вежа старійшого походженя. Не міг вже летіти дальше, готов вже був упасти на землю і длятого спустив ся насамперед на дашок малої ниши, в котрій була фіґура сьв. Юста; не міг вже удержатись на ногах і злетів на вершок стовпа, що стояв в кутї межи фасадою будинку а вежею.

Сарканій все ще анї не рушив ся, лиш мовчав і ледви звертав увагу на голуба, але за то Ціроне не спускав его з ока. Голуб прилетів десь з півночи і був дуже змучений далекою дорогою. Видко було по нім, що хотів ще кудись дальше летіти, бо зараз знову підлетів, але зробивши такий каблук, як та куля, коли летить з ручницї, мусів знов спочивати на долїшній галузи якогось дерева на старім кладовищи.

Ціроне постановив був зловити птицю і підсунув ся нишком аж під дерево. За хвильку підлїз аж до ґузуватого пня, звідки вже легко міг досягнути рукою помежи гилє. Тут причаїв ся він тихенько як той пес, що звітрив понад собою дичину. Голуб не видів его і хотів знову підлетіти, але сили его знов опустили і він упав лиш кілька кроків від дерева на землю.

Одним скоком кинув ся Сицилїянець на него і мав вже его в руках. Ніхто би не подивував ся, що він готов вже був скрутити ему головку, але нараз здержав ся, крикнув і побіг чим скорше до Сарканього.

— Почтовий голуб! — відозвав ся він до него.

— Ну, та що з того? Мабуть то була послїдна его подорож, вже більше не буде лїтати сьвітами — сказав на то Сарканій.

— Таки не буде — відповів Ціроне. — Тим гірше для тих, котрим він мав принести отсю карточку, що під его крилом.

— Що, карточка? — спитав Сарканій і схопив ся. — Зажди ще, не роби ему смерти! Варто ще почекати.

Сказавши то схопив він товариша за руку, що держала вже голуба за шийку. Відтак взяв торбиночку, котру відвязав вже був Ціроне, отворив єї і виймив з неї шифровану[2]) карточку.

На карточцї було вісімнайцят слів, виписаних в трох простовисних рядках ось так:

ihnalz	zaemen	ruipon
arnuro	trvree	mtgssl
odxhup	estlev	eeuart
aeeil	ennios	noupvg
spesdr	erssur	ouitse
eedgne	toeedt	artuee

Хто посилав ту карточку і до кого, не було на ній написано. Тих вісімнацять слів, зложених з рівного числа букв годі чей було відчитати і зрозуміти їх значінє, не знаючи відповідно до них ключа; отже й мала була надія на то, хиба, що знайшов би ся хтось такий, що умів би відчитувати шифроване письмо і без ключа. Здавало ся таки, що та карточка не придасть ся до нічого, бо не можна буде єї відчитати.

Сарканій зразу був дуже розчарував ся сим письмом, з котрого не міг нічого довідати ся, але відтак і дуже завернув собі ним голову. Ану-ж — думає він собі — на тій карточцї містить ся якась важна відомість, а може й така, котра би когось зрадила? Той, що то писав, мусів видко, бути дуже осторожним, бо так пописав, що хоч би та карточка не дістала ся

[1]) Видка, звичайно передна часть якогось будинку, украшена орнаментами, різьбами і т. д. Фасада може бути: головна або передна, бічна і задна.

[2]) Слово „шифра“ пішло від француского „шіфр“, що значить „цифра“ — знак на число. „Шифроване письмо“ значить письмо, писане цифрами. Всї букви означає ся тогди по порядку цифрами і замість тих букв пише ся їх цифри. Хто хоче відчитати таке письмо, мусить мати „ключ“ до него, значить ся, так само означені цифрами букви. То єсть найпростїйший спосіб шифрованя. В повісти сїй представлений спосіб т. зв. шаблюнового шифрованя.

факториї. Вислано вже потрібне войско для скріпленя французских позиций а тепер пішлемо ще більше. Дипльоматия зробить свое і буде боронити прав Франциї.

Так отже звернулась тепер справа рівноваги африканьскої против Англії, котра доси ще не відповіла на внесені протести. Може отже дуже легко прийти до того, що коли-б Анґлія схотіла уперто держатись при своїм, то межи нею а Францию настав би конфлікт, котрий в дальших своїх наслідках нарушивби рівновагу Европи. Отсе то й есть той клопіт Европи з африканьскою рівновагою.

Розмова з Стоіловом.

Послідні події в Болгариї і Сербії звернули знову пильнійшу увагу Европи на еї краї, а хоч там тепер зовсім спокійно, праса европейска не перестае все ще інтересувати ся внутрішною ситуациею в сих краях, особливо ситуациею в Болгариї, з котрої, як звістно, міг би далеко скорше вийти якийсь загальний заколот, як з Сербії. Для схарактеризованя послідних подій в Болгариї подае N. fr. Presse слідуючу розмову свого кореспондента з теперішним президентом міністрів Стоіловом. Він сказав:

Осьмилітна ненависть до поліцийного правліня, дала собі волю і вибухла а лиш войску удало ся не допустити до ще гірших наслідків. Тепер іменований префектом поліциї Мінко Радославов, і все верне знов до спокійної праці. Задача утвореня нового кабінету заскочила его несподівано. Він предкладав Грекова яко найліпшого посередника. Трудности в утвореню кабінету були чисто формальної натури, але вимагали все-таки трохи часу. Єго (Стоілова) дивуе, для чого Стамболов висказуе ся з таким огірченем, коли він розстав ся з князем яко его приятель а навіть ему самому, (Стоілову) ґратулював дуже сердечно. Здае ся, що то було у Стамболова лиш наслідком хвилевого роздразненя, котре скоро промине. О якійсь завзятій опозициї нема й бесіди, позаяк Стамболов добровільно уступив. Що стало ся межи ним а князем, Стоілов того не знае. Всї вісти треба з осторожностию приймати. По Петкову можна сподівати ся завятої опозициї. Таке поступоване — казав Стоілов — есть непатріотичне, бо кождий приятель краю повинен підождати аж притихне роздразнене а тогди аж повинен виступати до борби для добра краю.

Нове правительство не буде підбурювати одних против других. Треба мира і ще раз мира, щоби можна працювати. Поклоньства поодиноким особам не буде ніхто піддержувати. Правительство буде старати ся держати все в кріпких руках, але лиш в обемі істнуючих законів, а не на підставі внутрішних переконань. Він і его товариші уважають за головну свою задачу завести знову взаимне довіре горожан. Він не вірить, щоби були вороги болгарскої вітчини.

Стамболов — говорив Стоілов дальше — ошибае ся дуже, коли припускае, що змаганя нашої молодіжи треба осуджати. То, що він уважае за анархію, есть лиш наслідком непотрібного гнету. Котра-ж молодіж не мае недостежимих ідеалів? Єсть то лиш змагане людскости до поступу, що ще іде до него на потемки. Позвольте менї на гайдельберґске порівнане: Не добре то вино, що не було ніколи мощем. З нашої молодежи будуть так само добрі патріоти, як і ми. Стамболов не мае для того розуміня, він бере все траґічно. Я остерігав і князя від тої похибки. Ми потребуемо лиш духових проводирів, що вели би нашу молодіж і стерегли еї від бездорожа. У мене есть вже на прикметі такий чоловік, що буде умів сповнити свою задачу. Вкінци можу вам сказати, що ми заслугуемо на довіре і будемо того кріпко держати ся, а коли независима праса европейска схоче нам при тім помагати, то наша задача стане нам лекша.

Перегляд політичний.

Криза кабінетова на Угорщині остаточно закінчила ся і нові міністри вже іменовані. Векерле обняв знову президентуру а Сілядій лишив ся як і давнїйше міністром справедливости. Феєрварий обняв провізорично теку міністерства рільництва. Є. Вел. Цісар принимав вчера депутацию, зложену із 100 членів репрезентантів угорскої столиці. На промову старшого бурмістра відповів Монарха, що з подякою приймае заявлене вірного привязаня та що і на будуче буде підпирати всї змаганя Будапешту.

З Праги доносять, що тамошне Намістництво загрозило раді міскій, що установить правительственного комісаря, скоро рада міска не буде займати ся справами санїтарними, а лиш справою таблиць з написями улиць.

В княжій палатї в Софії відбуло ся оногди вечером торжественне принятє членів болгарского синоду. Митрополит Григорий мав до князя промову, в котрій зазначив, що синод есть переконаний, що наслїдник престола одержить виховане в традициях болгарского народу. Синод радуе ся, що князь старае ся забезпечити краєви правний стан, спокій і порядок, та мае то сильне переконане, що князь при помочи правительства сповнить свою задачу.

Французский міністер кольоній Делькассе одержав уповажнене зажадати в палатї послів призволеня на ужите надзвичайного кредиту 1,800.000 франків для оборони французских інтересів в Африцї. Видко з того, що Франция постановила рішучо виступити против угоди Анґлії з державою Конґо.

Новинки.

Львів дня 11 червня.

— **Торжественне вручене** срібного хреста заслуги з короною, наданого Є. Вел. Цісарем учителеви Даниловй Ковальскому в Кобиловолоках пов. теребовельского за 40-літну томлячу службу в званю учительскім відбуло ся дня 12 м. м. при участи репрезентантів властий духовеньства, делєгата Видїлу краевого, численно зібраних учителїв з цїлого округа шкільного. Торжество вручення ордера довершив управитель староства тере-

в руки того, до кого була писана, то ніхто би еї не прочитав. З того знову, що карточку посилано голубом, котрий, як звістно, мае вже таку вдачу, що все вертае до давного голубника, а не передавано відомости почтою або телеґрафом, можна було догадувати ся, що роходить ся о якусь справу, котра вимагае великої тайни.

— Може в сих рядках містить ся якась тайна, котра нам щастє принесе — відозвав ся Сарканій.

— То хиба сей голуб був би сим припадком, за котрим ми нинї до полудня досить набігали ся — сказав на то Ціроне. — На кров Божу! А я хотів ему головку скрутити!... Але не буде з того нічого; важнійше, що маемо бодай післанця в своїх руках, треба спробувати, як він смакуе.

— Та бо не квап ся, Ціроне! — сказав на то Сарканій і ще раз уратував тим способом жите голубови. — Може через голуба довідаемо ся, як називае ся той чоловік, до котрого посилають сю карточку, розуміе ся, коли він мешкае в Триесті.

— Та що з того? Він тобі чей не дасть прочитати, що там на тій карточці написано.

— Не то, Ціроне.

— Та бо й не знаемо від кого она.

— Певно, що не знаемо. Але коли з двох людий, що посилають до себе письма, знае ся одного, то можна вже з того розвідати ся і про другого. Словом, не треба голубови смерть робити, противно, треба ему дати прийти до сили, щоби він залетів туди, куди ему назначено.

— Тай з карточкою? — спитав Ціроне.

— З карточкою, але я еї насампе159ред собі відпишу та буду відпис доти держати, доки аж не прийде нагода зробити з него ужиток.

Сарканій виймив свій записник з кишені і став відписувати на нїм письмо олївцем. А що він знав, що в тайних письмах треба майже у всїх случаях задержати вірно таке саме упорядковане, то уважав дуже точно на то, як уложені на карточці слова. Коли вже відписав, сховав відпис в своїм записнику, а карточку вложив знову до торбиночки і привязав еї голубови під крило.

Ціроне придивляв ся тому, але якось не вірив в то щастє, яке мала їм принести ся пригода.

— А що-ж тепер буде? — спитав він.

— Тепер доглядай ти післанця — сказав ему на то Сарканій.

Голуб був більше голодний, як утомлений. Крила мав здорові і не поломані, анї не покалїчені; видко, що не пострілив его анї якийсь стрілець, анї не побив каменем якийсь пустий хлопчище. Був лиш голоден і хотів пити, більше не було ему нічого.

Ціроне став шукати на земли і знайшов кілька зеренець; голуб в'їв їх хапчиво, а відтак ще й напив ся води, що лишила ся була від дощу на черепі з якоїсь старосьвітської посудини. За пів години голуб покріпив ся і відпочив та міг вже летіти дальше.

— Коли він мае летіти ще далеко — відозвав ся Сарканій, — коли він десь аж поза Триестом мае дім, то нам то байдуже, чи він десь в дорозі згине, бо й так щезне нам з очий, а ми за ним не підемо.коли він мае залетіти до якогось дому в Триесті. Але коли там его дождають і він там спустить ся, то у него ще на стілько сили, щоби туди залетіти, бо на то треба лиш одну або дві минути.

— Правду кажеш — відповів Сицилїянець. — Але чи доглянемо аж туди, де его голубник, хоч би він лиш до Триесту полетів а не дальше?

— Будемо робити, що зможемо — сказав на то Сарканій спокійно.

Та от що стало ся:

Понад катедральну церков, зложену з двох романьских церков, з котрих одна під призванем Пречистої Діви, а друга під призванем патрона Триесту сьв. Юста, піднимае ся висока вежа, що стоїть на розї тої части фасади, в котрій есть велика вставлена розета; понизше сеї відчиняють ся головні двері дому Божого. Вежа панує над цілою вижиною Красу, а місто лежить під нею, як горорізьбою вироблена карта. Із сего високого місця можна було легко видїти дахи домів зі всїх сторін, почавши від спаду горбів аж до берегів заливу. Отже можна було й видїти, куди летить голуб, коли-б его пустити з тої вежі, а тогди, можна би було певно розпізнати той дім, на котрім би він сїв, розуміе ся, скороби лиш голуб лотів до Триесту, а не до якогось иншого міста на істрийскім півострові.

Проба мусїла удати ся, бодай не завадило би було еї зробити, не треба було більше нічого, лиш пустити голуба на волю.

Сарканій і Ціроне вийшли отже із старого кладовища, перейшли через малу площу перед церквою і пустились до вежі. Одні острокаблукові двері стояли отвором — случайно ті, що були під окаповим дашком саме просто під фіґурою сьв. Юста. Оба мужчини зайшли туди і пустились крутими сходами на гору. Може за дві, три минути вийшли аж на сам вершок вежі під дах, де з кождого боку суть по два віконця і звідки видко на всї сторони, аж на море і по самі гори. Сарканій і Ціроне станули тут при тім вікні, що виходило на північний всхід просто на місто.

На годиннику старого замку, що походить із шіснайцятого столїтя, а котрий стоїть поза катедральною церквою, вибила четверта година. Отже був ще білий день. Серед густого воздуха спускало ся сонце поволи до Адрійского моря і облило своїм сьвітлом більшу часть домів в місті з тої сторони, що була звернена до вежі. Обставини були отже так догідні, як лиш могли бути.

Сарканій взяв голуба в руки, погладив ще его та попестив, а відтак пустив его у воздух.

бовельского, а по тім наступили гратуляцийні промови до ювилята. Зібрані піднесли кількакротно оклик в честь Є. Б. Цїсаря. Наконець і сам ювилят, сивенький як голуб дїдусь подякував тронутий до сльоз за ґратуляциї.

— **Курс кутя коний**. Дирекция школи ветеринариї повідомляє, що запис учеників на другий шестимісячний курс кутя коний 1894 р. тревающий від 1 липня до 31 грудня, відбуде ся в днях від 28 червня до 2 липня. Челядники ковальскі, що хотять записати ся на той курс мають зголосити ся особисто в означенім часї в годинах 10 до 12 передполуднем в Дирекциї ул. Кохановского ч. 33 і предложити свідоцтва: 1) скінченої з добрим успіхом школи народної; 2) свідоцтво правильно відбутого ремісла ковальского і дволїтної практики челядничої.

— **Панталеймон Куліш**, звістний наш писатель, переживаючий тепер в чернигівскій ґуберниї в своїм селї, виздоровів цїлковито по довшій недузї, яка его постигла перед півтора роком, коли дізнав сильно нервового потрясеня по пожарі в его домі. Жертвою сего пожару упала его велика бібліотека з рідкими примірниками не лише друкованих творів, але й многих рукописий, котрі Куліш збирав цїле своє жите.

— **Проф. М. Грушівский** іменований префесором для історії з руским язиком викладовим при львівскім університеті, одержав недавно тому в київскім університетї степень магістра історії російской за розправу під заголовком „Старостство барске“. Проф. Грушівский родив ся в р. 1866 в київскій ґуберниї, ґімназию скінчив в Тифлїсї на Кавказї, а в 1890 р. скінчив історично-фільольоґічний видїл на київскім університетї, від котрого побирав відтак стипендию на докінчене праць історичних. Батько проф. Грушівского був якийсь час професором в київскій семинариї духовній для поясненя сьв. письма, а відтак перейшов на учителя до шкіл середних.

— **Движимости руской семинариї у Відни** продано на лїцитациї дня 6. червня. Цїлий інвентар оцїнено на 600 зл. і продано не богато дорожше. Лише бібліотека лишила ся.

— **Підчас градової тучи** у Відни підчас муштри на Семериґскім оболоню лучила ся однорічному охотникови, капралеви Ґзурови така страшна пригода. Він стояв як-раз при одній батериї і держав коня за поводи, коли нараз став падати град і конї сполошили ся. Его кінь став втїкати а він боячись, щоби его не переїхала армата, що гнала за ним без вояків, біг з конем. Нагло спотикнув ся а кінь волік его по земли кільканайцять кроків. При тім набило ся ему в рот, в ніс і уха повно землї. Він пустив ся а тогди переїхала его армата, що гнала зараз за ним. Він схопив і мав ще тілько сили, що поступив ся ще може десять кроків а відтак упав і так перележав підчас тучі на земли. На щастє потовкло ему лиш груди та нарушило трохи легки і єсть надія, що він подужає. Ґзур єсть академічним малярем а що хотїв віддати ся мальованю битв, вступив до артилериї. Урядово сконстатовано, що підчас тої тучі покалїчило ся ся більше або менше тяжко 11 вояків. В наслїдок того, що град повибивав в огородах все, що лиш було настала у Відни велика дорожня на огородовину. На суботнїшнім торзї продавано головку салати, калярепу і т. д. по 30 до 50 кр.

— **Підозріні випадки занедужаня** на холеру проявили ся в Самушині в повіті кіцманицкім на Буковині, де занедужало четверо людий, з котрих двоє померло. До Самушина виїхав зараз з Черновець протомедик др. Ключенко, щоби сконстатувати рід недуги і зарядити средства осторожности.

— **Також специяліст.** Якийсь Лїдекер украв у Відни нї більше нї менше лиш 14.400 штук яєць. Лїкедер був бухгальтером у торговельника яйцями Медака і пішов відобрати з зелїзниці для свого принципала 10 скринок з яйцями, але незадовго вернув і сказав, що загубив квіт. Тимчасом показало ся, що він відобрав ті яйця, вартости 360 зл. і продав їх якомусь купцеви за 70 зл. а гроші ті прогуляв.

— **Мешканя підчас вистави краєвої.** До поводженя вистави може дуже причинити ся достарченє мешкань для приїзжих гостий. А що львівскі готелї не можуть і половину їх помістити, то Дирекция вистави рішила зарадити тому в той спосіб, що в пяти нанятих домах урядила 150 комнат з можливою вигодою. В тих комнатах є зі 180 лїжок. На головнім двірци зелїзниці державної підчас вистави находить ся бюро кватирункове, де приїзжі, що хотять мешкати в приватних домах, можуть зголошувати ся. Одно або два лїжка з постелю, сьвітлом і послугою по дуже мірних цїнах. Центральне бюро кватирункове находить ся в касині міскім при ул. Академічній ч. 13.

— **Значні згуби.** П. Матильда Лишковска, ул. Сикстуска ч. 62 згубила на площи Бернадиньскій емальований годинник дамский. — Казимир Дворский, ученик семинариї учительской, ул. Солодова ч. 4., загубив на тій самій площи срібний годинник з нїкльовим ланцушком. — П. Янош Н. з Кракова загубив в дорозї до намістництва пулярес зелений, в котрім були одна сотка три десятки, одна пятка, два льоси виставові і власна фотоґрафія. — П. Ольга Г. загубила на місци Вистави золоту брошку зі шмарагдом і брилянтами, вартости 200 зр.

— **Померли**: Петро Левицкий, професор при нїмецкій ґімназиї у Львові, упокоїв ся в 54-ім році житя. — В Липску помер славний учений Вільгельм Рошер, професор економії суспільної, основатель т. зв. історичної школи економії, в 77-ім році житя. — В Кракові померла кн. Маркелина Чарторийска.

Господарство промисл і торговля

Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Галицко-угорский рух звязковий. (Рух з дірцями будапештеньскими.) З важностию від 1 липня 1894 увійде в житє нова тарифа часть II зшиток I при одночаснім зниженю дотеперішної тарифи часть II зшиток I з дня 1 вересня 1893.

Зміна назвища стациї „Найзатель - Шабоґлїк. Дотеперішне назвище стациї „Найзатель Шабоґлїк“ положеної при шляху зелїзничім Пільзен-Зац змінене з днем 1 мая 1894 на „Шабоґлїк“.

Тарифа виїмкова для зелїзничих предметів поїздових з південно-нїмецких стаций до Сучави, Предеалю і Верцьорової. З днем 15 червня 1894 важні суть засади тарифові відділу Ц. серии I. висше згаданої тарифи виїмкової з дня 1 лютого 1894 також для сніговых, на власних колесах їдучих плугів. Однак перевіз таких самоїдучих снїгових плугів зависить від попередної умови з зарядом зелїзничим.

Північно-нїмецкий рух збіжевий з Галичиною і Буковиною. Від 1 серпня 1893 важний дочасовий придаток до тарифи для висше згаданого руху, важної від 1 серпня 1892, р., тратить з днем 1 липня 1894 р. враз з виданими до того-ж додатками I. і II. свою силу обовязуючу.

Переписка від Редакциї.

— **Вп. М. З. у Виж.**: Вашої оповістки не можемо помістити, бо ми притім не були і не видїли, та не знаємо як і що було, а коли-б противна сторона нас запізвала, то ми чей не мали би охоти піти задля Вас до Іванової хати. Такі справи належать перед суд, а не до ґазети. Розпорядїть, що зробити з грішми? — **Вп. Г. Фір. в Ром.**: Де два сварять ся, там третий не повинен мішати ся — така наша гадка; впрочім навіть не знаємо, о що Вам ходить і де то було, бо таких сїл єсть кілька.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 11 червня. Є. Вел. Цїсар вертає нинї вечером назад до Відня і приїде знову на Угорщину аж у вересню.

Будапешт 11 червня. Вчера відбуло ся тут отворенє вистави електричних моторів для дрібного промислу міністром торговлї Люкачем, котрий заявив в своїй промові, що буде підпирати змаганя на поли промислу.

Рим 11 червня. Криза в кабінетї тягне ся все ще дальше; Кріспі чекає на маючого приїхати нинї з Міляно Бріна, з котрим буде опісля конферувати.

Голуб розпустив крила, але й зараз почав стрілою спадати в долину. Роздразнений Сицилїянець аж крикнув, так налякав ся.

— Ну, підлїтає знову в гору! — відозвав ся Сарканій.

І дїйстно, голуб в долїшній верстві воздуха знайшов собі рівновагу, закинув ключку та завернув впоперек до північно-західної части міста. Сарканій і Ціроне не спускали его з ока.

Голуб ведений якимсь дивним інстинктом, летів зовсім певно. Таки аж видко було по нім, що летить туди, куди ему назначено, а де був би прилетів вже перед годиною, коли-б не був примусово задержав ся під деревами на старім кладовищи.

Сарканій і его товариш дивили ся майже з трівожливою увагою за голубом. Цїкаві були, чи він полетить поза мури міста, бо в такім случаю з їх наміреня не було би нїчого.

Мали щастє.

— Я все ще его виджу! — відозвав ся Ціроне, котрий мав дуже добрі очи.

— Треба добре на то уважати — відозвав ся Сарканій — де він сяде, щоби після того можна добре осудити стан річий.

За кілька хвиль спустив ся голуб на дім, котрий своїм стромим дахом виставав понад другі. Він стояв посеред якихсь дерев в тій части міста, де єсть шпиталь і публичний парк. Там заліз він в якесь мале віконце на даху, понад котрим обертала ся вітрова хоруговка з кованого зелїза, котра була би певно роботи Кантена Мессіса, [3]) колиб так Триест був у Фляма́ндиї.

[3]) Кантен Мессіс (Quentin Messis) славний бельґійский маляр; був до 20 року житя ковалем в Антверпії і робив, кажуть, зелїзні прикраси на дашку над керницею перед соборною церквою в тім містї.

Тепер вже мали они загальний перегляд і не трудно було, маючи на оці згадану хоруговку, відшукати той дах з малим віконцем, отже й дім, де мешкав той, до кого була писана карточка.

Сарканій і Ціроне спустили ся чим скорше в долину, пішли спадами Красу та кількома короткими уличками, аж вийшли на площу, звану Пяцца делля Лєна. Там мусїли знову розглянути ся, щоби побачити, де тоті ради домів, з котрих складає ся всхідна часть міста.

Прийшовши в то місце, де сходять ся дві найбільші улиці в містї, корзо Стадіона і Акведотто, красна алея, котрою можна зайти до великої пиварнї Боскетто, не знали они через хвильку, куди брати ся, чи на право чи на лїво? Навгад взяли ся на право в тім наміреню, щоби розглянути сл по черзї по всїх домах при алеї, позаяк добачили, що вітрова хоруговка виставала аж понад вершки її дерев.

І шли отже вздовж Акведотто та придивляли ся добре дахам всїх домів, але не могли того знайти, за котрим шукали. Так прийшли они аж наконець алеї.

— Ось той дах! — відозвав ся наконець Ціроне, та показав на хоруговку, котрою крутив вітер на зелїзнім дручку; понизше неї було на даху вікно з котрого вилїтали голуби або залїтали до него. Не було вже сумнїву, що тут залетів той голуб, котрого они пустили з кладовища.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Віденьскі льоси по 1 короні | Тягнене вже 12 липня

5 головних виграних по 10.000 корон

60 Льоси поручають:

М. Йонаш, Кіц і Штофф, Шелленберґ і Крайзер.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“

може лише се бюро анонси иймпрати.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІІ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зеліза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.